KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

ORGAN

FOR

KVINDESAGEN I DANMARK.

Nr. 28.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre pr. Kv. foruden Postpenge. Annoncer pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen d. 7. Debbr. 1890.

III. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i Bladets Forsendelse bedes indgivet til det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Til Mødrene!

Nu nærmer den sig med stærke Skridt, den fagre Juletid, Børnenes Fest, den Højtid, da alle Hjærter er aabne og alle Hænder giver gavmildt, da intet menneskeligt Væsen maa hungre eller tørste eller fryse, da selv Markens Dyr og Himlens Fugle nærmer sig Menneskenes Boliger, taknemlige for den Føde, der paa denne Helligaften staar beredt for dem. Den nærmer sig, den kommer til os midt i Vinterens Hjærte, i al dens triste Uhygge, hvor Solen, selv paa klare Dage, viser sig i korte Timer, og Mørket ruger over Jorden, som den behersker.

Den nærmer sig, og med den nærmer sig Nøden, den store, uendelige, altopslugende Nød, Sulten, Kulden og Elendigheden blandt alle de, der er plantet paa Livets Skyggeside, og Børnene lider mest, des maa Stakler.

Dem *maa* der gøres noget for! Det føler vist nok hver en velstillet Moder, der ømt og kærligt pusler om sine Smaa, før de om Morgenen gaar i Skole, sørger for, at Handskerne er knappede, at Madkassen er velfyldt og undertiden græmmer sig over, at den lille Stump maa være fem lange Timer paa Skolen uden at faa noget varmt. En saadan Moder, for hvis Barn det veldækkede Middagsbord, den lune Stue staar parat, og som med aldrig svigtende Omhu vaager over dets timelige og aandelige Velfærd, en saadan Moder, det kan ikke tænkes andet, maa, hvis hun ikke er Egoist, og det kan en Moder ikke være, have Øjnene aabne for alle de Tusender af fattige Børn, hvis Nød skriger til hende fra Gader og Stræder og ikke mindst fra de fattige Stuer, hvor Armoden og Stoltheden kæmper en bitter, fortvivlet Kamp med hinanden, hvor Moderen, indtil hun segner om, maaske anstrængt til Døden, holder de Smaa rene og hele, og hvor hun før sled saa Blodet sprang fra Neglene, end hun selv bad om noget eller sendte Børnene ud at tigge.

Og den velstillede Moder kan ikke sove uden at forstyrres af disse Suk, denne Stønnen, disse Skrig af den dybeste Nød, der trænger op til hende fra det store Samfundslegeme, fra vor Hovedstads indre Gyder og Gader, fra Forstædernes uhyre Kaserner, der rummer en Nød uden Lige, en Nød, der ikke kan beskrives, hun kan ikke sove, gentager jeg, hendes Samvittighed lader hende ikke have Ro, hvis hun *kan* gøre noget for disse Smaa og ikke har gjort det.

Men naar Julen kommer, naar Julen kommer, mættes mange Munde!

Det er ikke for Julen, vi i Dag beder Mødrene at laane Øre til vor Bøn, den tænker de paa ogsaa uden vor Anmodning eller Opfordring, men det er den Julestemning, der opfylder deres Hjærter, vi paakalder, saa de kan faa Interesse for, Kærlighed til den Sag, vi her arbejder for, at den kan fremmes og med raske Skridt nærme sig sin Fuldendelse.

Se paa Eders egne Smaa i deres varme Legestuer, og tænk Jer andre Menneskebørn, der fra den varme og lyse Skolestue nærmer sig Hjemmet, hvor nogle finder Døren lukket og maa sidde i Timevis paa den isnende Trappe eller i tyndslidte og utilstrækkelige Klæder strejfe om paa Gaden, legende eller tiggende, og fordrive Tiden til Far eller Mor kommer fra Arbejde og lukker Døren op til den kolde Stue, hvor der saa vanker de Fattiges almindeligste Kost, tynd Kaffe og skrabet Fedtebrød, medens andre nok kan komme ind i Stuen og maaske finde sig lidt Mad, maaske ikke, men Lys og Varme er næsten ukendte Goder for alle — undtagen i Skolen.

Se, nu staar vi ved *Madstederne*.

Kunde der tænkes sig nogen større Velsignelse end Sale og Stuer, hvor det fattige Barn vidste, det fra Skolen kunde gaa hen og spise sig mæt og sidde i Varmen og læse næste Dags Lektier? Hvor levende kan man ikke forestille sig disse Børns forøgede Lyst til Skolen, deres glade Ansigter ved Tanken om den Nydelse, der venter dem, den Nydelse, at faa Lov at spise sig mæt. Og tænk saa, hvad det vil sige, at et Hjem er opladt for hvert et Barn, der vil søge det, hver der trænger dertil, tænk, hvilke Fristelser der undgaas, hvilke slette Instinkter, der kvæles i Fødslen, og hviken kraftig Slægt, der vil opvoxe i Modsætning til de smaa graablege og gulvisne, elendige, rystende Skabninger med matte og sløve Øjne, der nu desværre saa ofte møder os i de fattige Stuer, hvor Nøden er daglig Gæst.

Tænk ogsaa paa de smaa nyskonfirmerede Tjenestepigers Tarv!

Ved disse paatænkte Madsteder skulde de Smaapiger, der nærmer sig Konfirmationsalderen, beskæftiges, og de skulde her lære Begyndelsesgrundene til den Tjenestepigegærning, der venter dem. Hvor mangen af dem har vel fjærneste Anelse herom, naar hun fæstes til sin første Plads?

Enhver, der selv er Husmoder — navnlig i smaa Hjem, hvor Midlerne ikke strækker til at holde en *dygtig* Tjenestepige, men hvor man maa nøjes med disse smaa, uerfarne Skabninger — ved, hvilken Kval det er, ved, hvor uvidende disse ulykkelige Børn kastes ud i Livet. Kan hænde de havner hos en flink Madmoder, men det kan lige saa vel